

[Erik Appel.]

de har Ret til at tage teologisk Embedseksamen. I Kaldet fra Gud maa de i Følge Sagens Natur ogsaa være helt ligestillede med Mænd. Kun i Forholdet til Kaldet fra Menigheden mangler Ligestillingen. Loven nægter en Sognemenighed Ret til at udvælge en Kvinde til Kaldstjenesten, og den nægter en Kvinde Ret til at søge en saadan Tjeneste. Det vil sige, at det hovedsagelige, det kristeligt afgørende kan være i Orden, Uddannelsen og Gudskaldet, men den praktiske Vej til Gudstjenesten er spærret og er spærret af Mænd. Det kan disse Mænd simpelt hen ikke være bekendt, allermindst de Mænd, som kun blev Mænd, fordi der stod en aandelig set stærk Kvinde bag ved dem.

Det er maaske nødvendigt at sige til disse modstaaende og ubeslutsomme Mænd, at de ved at give Kvinder Adgang til at søge Præsteembeder ikke paafører de folkekirkelige Menigheder nogen Art af Tvang, men tværtimod hæver en Tvangsstilling og giver Frihed i Stedet, Frihed til at vælge Mand eller Kvinde, Frihed til at vælge mellem — kan hælde — 20 Mænd og 1 Kvinde.

Det maa da ogsaa i disse Mænds Overvejelse være af Betydning, at kvindelige Præster er en Kendsgerning, og en god Kendsgerning. Der findes 2 kvindelige Præster i de danske Frimenigheder. Men da dette næppe vil være afgørende for stærkt sognekirkeagtigt bundne Mænd, kan jeg — hvilket allerede er gjort af det ærede Medlem Fru Kirsten Gloerfelt-Tarp — henvise til, at den lutherske Kirke i Holland har Kvinder som Præster, at den tyske Bekendelseskirke ogsaa har det, og at den under Krigen ikke havde kunnet opretholde sin Menighedstjeneste uden disse Kvinders Hjælp — flere Præster af Bekendelseskirken sad jo i Konzentrationslejr. Endvidere har den store engelske Metodistkirke for nylig givet Kvinder lige Adgang med Mænd. Norge har ogsaa givet Kvinder Adgang til at søge Præsteembeder, uden at der dermed er paaført det norske Menighedsliv nogen som helst Uro. I Sverige ligger der i Øjeblikket, som nævnt, et Forslag fremme, indbragt af Præsten J. W. Johnsson, tilhørende Folkepartiet. Jeg ser ingen Grund til, at vi i Danmark skal danne Bagtravet. Vi har i det sidste Hundredeaar ikke været bange for at gaa i Spidsen med frisdannede Reforme.

Sluttelig kan der være Grund til at pege paa, at Kvindens Sjæleliv ikke er identisk med Mandens, hvorfor der mangler en Klangtone i Forkyndelsen, som kun Kvinder kan give. Naar henses til den be-

tydelige Fremtræden, Kvinderne ifølge de nytestamentlige Beretninger har udvist, er det ogsaa svært at forstaa Nutidens Mænds haardnakkede Modstand. Jeg skal som Eksempel nævne den kanaanæiske Kvindes Kamp for sin syge lille Pige, der var ved at forsvinde ind i Sindssygens Mørke. Rent bortset fra Tvivl om, at en Mand sejrrigt kunde have gennemført denne Bønnens Strid for sit Barn, vil jeg hævde, at kun en Kvinde kan tolke Moderangsten og Moderstriden. Vist mangler der en Tone i den kristne Forkyndelse, som kun kan gives fri til fuldttonende Klang ved Kvinders indrømmede Ligestilling med Mænd i den danske Folkekirke. Lad os nu, jeg mener vi Mænd, mande os op til paa ridderlig Vis at bryde den Spærrebom, vi selv udgør. Der er noget at vinde derved, og der er intet at tabe.

Elin Appel: Det første og alvorligste Problem i Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til Præsteembeder er for den, der er Medlem af den danske Folkekirke: hvad siger Kristendommen hertil? Det teologiske Fakultets Erklæring er nævnt, men søger man som Lægmand bag om Teologien, saa tør jeg hævde, at Bibelens Tale om Menneskers indbyrdes Forhold kan samles i dette ene: her er ikke Jøder eller Grækere, her er ikke Træl eller fri, her er ikke Mand og Kvinde. I al Almindelighed tør vel ingen hævde, at vi ikke alle er lige for Gud, og at vor Bøns Styrke afhænger af dens Oprigtighed og ikke af vort Køn. Naar alle er enige om dette, saa kan jeg simpelt hen ikke forstaa, at Spørgsmaalet om, hvem der paa Menighedens Vegne skal lede Gudstjenesten, kan være et Spørgsmaal om andet end om dette Menneskes Værdighed dertil. Tænker man Tanken igennem, er det helt uforstaaeligt, at nogen paa Forhaand tør afskære alle andre fra at være værdige til det Embede, som de selv føler sig værdige til. Det er en utrolig Selvglæde, der hverken har teoretisk eller praktisk Realitet. Jeg vilde for saa vidt bedre kunne forstaa, at man diskuterede Kvindens Adgang til alle mulige andre Embeder end til dette, fordi dette Embede er af aandelig Art, og hvem tør i saadanne Forhold stille sig op og sige: du er ikke værdig, men jeg er.

Jeg er naturligvis vidende om, at en Del Mennesker ved Hjælp af et enkelt Skriftsted mener at have Bibelens Ord for, at Kvinder ikke maa tale i en Menigheds Forsamling, og at det derfor er deres religiøse Overbevisning. Jeg forstaaer det ikke, men jeg er altid rede til at respektere en ærlig